

Preike på andre søndag i påsketida

av sokneprest Kristian Myklebust

Søndagens tekst: Evangeliet etter Johannes 21, 1-14

I preiketeksten vår i dag er vi i Galilea igjen. Vi har forlete Jerusalem; med Golgata og Gravhagen. Læresveinane har reist heim igjen, dei er tilbake der alt byrja. Stranda, sjøen, båtane, garna- alt er likt som før, det er berre som det er. Dei er ved Tiberiassjøen, eller Gennesaretsjøen som han også vart kalla. Kvifor har dei reist tilbake dit? Kva tenker dei no? Evangeliet fortel jo at dei allereie har møtt Jesus, to gongar, men mykje verkar enno å vere uklart for læresveinane. Jesus er annleis, han er ikkje hos dei på same måten. Anden er enno ikkje gitt dei. Dei er mellom det som var og det som skal komme, i no-tida. Og å vere i no-tida kan vel framleis vere vanskeleg å vere i? Læresveinane prøvar vel, som menneske flest gjennom tidene, å gjere det beste ut av den dagen og tida dei har, no. Men kva skulle det vere?

«Eg vil ut og fiske», seier Simon Peter. Det var i alle fall kjent; det kunne han, det gav mat og litt pengar, det var noko meningsfullt å gjere i

kvardagen. Dei andre vert med. Men det vart ei tung natt ute på sjøen, ikkje fisk og ikkje så mykje meining. Men dette liknar jo på slik det starta den gongen for tre år sidan, slik Lukas fortel om: Ein natt utan fisk, og ein mann som brått sto på stranda og kom med råd om korleis dei skulle få fisk.

Og denne morgonen stod den same mannen på stranda. Jesus bryt inn i no-tida, *er* der berre, står på stranda. Dei visste ikkje at det var han, såg det ikkje- var det for lang avstand? Eller kunne dei berre ikkje sjå at det var han? For dette var altså annleis med Jesus etter oppstoda: Før, medan dei gjekk rundt saman med han, skjøna dei ikkje alltid kva Jesus sa eller gjorde, men dei *såg* han jo- han var jo eit menneske mellom dei. No er han uklar, framand, forandra, i eit anna lys.

Men læresveinane kjenner han att *gjennom det som hender*; i fisken som sprellar i garna denne morgonen. Dei *merkar* Jesu nærvere, ikkje fordi dei ser han tydeleg og klart, men gjennom det som skjer der han er: Det vert liv og overflod. Og nettopp i det- i livet han kjem med og i overfloda av det gode han spreier rundt seg, i det kjenner dei han att: «Det er Herren», seier læresveinen som Jesus hadde kjær. Han kjende att Jesu kjærleik der og då, midt i alt det uklare og uvisse denne morgonen elles bar på.

Og akkurat *der* skulle eg gjerne ha vore; om bord i denne fiskebåten denne vårmorgonen i Galilea, i akkurat denne augneblinken:

Augneblinken då dei forvirra og slitne læresveinane kjenner att Kristus- og torer å seie det høgt til kvarandre: «Det er Herren!» Dei kjenner att venen sin, håpet sitt, han dei elska! Han er her jo! Her kjem han dei i møte- lys levande! Og så, om vi hadde vore der i båten, hadde vi brått høyrte plasket og sett Peter sin plass tom i båten! Han vil vere der Jesus er, og kastar seg rundt, bokstaveleg tala. Ser han allereie mulegheita for

at sviket den kalde morgonen i påska, i Jerusalem, der ved bålet, at sviket og nederlaget og bitterheita og dødspusten ikkje skal vere det siste i Peter sitt liv med Jesus? (Joh 18,18) Han sym, det han kan, og dei andre kjem ikkje langt bak, i båten med all fisken.

På land er det gjort opp eit nytt bål. Fisken og brødet ligg på glørne, Jesus sit der. Kva tenker dei, læresveinane? Kvar går blikket deira? Jesus ber om å få noko av det han har gitt dei, fisken frå sjøen. Han vil at dei skal sjå og skjøne. Og han er svolten, han som har stått opp. Han vil halde måltid med vennene sine, på nytt, på standa der, midt i Galilea sin kvardag.

Garnet er fullt, 153 fiskar ligg og ventar i nettet som ikkje rivnar. Seinare skal læresveinane verte menneskefiskarar igjen, og samle alle slags folk til ein fellesskap som også skal ha plass til alle og som alltid vil halde. Men no, først, er det heilt konkret: «Kom og få mat», seier Jesus til dei. Og dei kjenner han att, sjølv om mykje er annleis, sjølv om han ikkje lenger skal vere hos dei på same måten, sjølv om det er merkeleg at dei av og til ser han, av og til ikkje, sjølv om..... så dei kjenner dei att Jesus Kristus som den oppstadne, her og no, hos dei, i orda hans og i måltidet han byr dei. «Dei visste at det var Herren», sjølv om dei ikkje vågar å spørje ein gong. Dei får mat frå den oppstadne og dei trur.

Frå denne dagen er dei vitne om at Jesus er levande mellom oss, om at han kjem til oss og er til å kjenne att. Dei er vitne om måltidet, nattverden, som staden der Jesus særleg vert openberra for augene våre. Gjennom deira vitnemål, gjennom krafta i budskapen om Jesu død og oppstode, kan vi også tru og vedkjenne: Det er Herren! Han lever og gjer død til liv for menneska, for meg, for mitt liv og min kvardag.

For han kjem til oss også: Han gjev oss ein stad der vi får tilgjeving og nytt håp, eit bål der vår kulde og avvising får tine. Han seier at «Ingen

kan riva ut av mi hand.» Han byr oss til måltidet der vi får sjå han. Og han ber oss vere vitne: vitne om at vi har møtt han, om at Jesus er levande og til og med om at han er å finne her hos oss, i vår kyrkjelyd: I nattverden, som vi no må vente på. I ordet, som vi heldigvis ikkje treng å vente på, og som akkurat no finn stadig nye vegar til nye menneske. I fellesskapen, som akkurat no er ein fellesskap på avstand, som slett ikkje er fullkomen, men som likevel høyrer Gud til og er elska av Gud. Han ber oss vere vitne, fordi verda vår treng slike vitne; syngande eller talande eller lyttande eller trøystande eller berande eller gråtande eller smilande vitne, glade eller redde vitne, sterke eller svake vitne, men vitne om nåden og krafta i Jesu død og oppstode, for oss og for alle, her og no, og i all æve.